

AERIAL

Black Rain From the Bombing
NOMETHOD

När jag lyssnar på Sandvikenkvartetten Aerials debutalbum om och om igen ser jag bilderna av två gitarrhjältar framför mig. Den ene är Sveriges fineste, Jari Haapalainen från Bear Quartet, vars gitarrspel tycks klinga i bakgrunden. Den andre är Sonic Youths Lee Ranaldo. Ranaldo är en för många speciell favorit i New York-bandet. Han står oftast lite i bakgrunden och låter Thurston Moore eller Kim Gordon sköta micken för att sedan plötsligt ta ett steg fram och leverera odödliga saker som *Mote*, *Hey Joni* och *Wish Fulfillment*. Överhuvudtaget kan man skönja inflytandet från Sonic Youth. I synnerhet deras mest lägmålda ögonblick och kanske särskilt från deras senare plattor. Genremässigt är Aerials musik också ett möte mellan atmosfärisk pop och postrock, som för tankarna till band som For Carnation, Paul Newman och gudfaderna i Slint.

Efter instrumentala titellåten följer *Time is On Fire* med snygga gitarrslingor och bra sång som, förutom Ranaldo, påminner lite om Bob Mould från Sugar och Hüsker Dü. Slutet griper tag med sin repetitiva slinga och låten övergår i *A Limbless Stare* som är en lite hårdare komposition, mer stökig och disharmonisk. Efter stöket glider låten över i ett nytt parti som flyter fram på en matta av snygga övertoner. Det finns en ljuv känsla rakt genom plattan.

Aerial är verkligen en trevlig ny bekantskap, ett mycket intressant band som hade varit kul att se live. Skivbolaget pratar mycket om att Aerial är ledande i sin skola. Vilken skola de menar har jag ingen susning om – men jävligt bra är det otvivelaktigt.

Isac Nordgren

ELLEN ALLIEN & APPARAT

Orchestra of Bubbles
BPITCH CONTROL/IMPORT

På sin remix-CD bearbetade Ellen Allien Apparats låt *Koax* och det är varken första eller sista samarbetet mellan Alliens Bpitch-läger och Apparats Shitkatapult-gång. På *Orchestra of Bubbles* tar de steget ut i ett helgjutet samarbete. Från inledande fladdriga basgången i *Turbo Dreams* hela vägen till sista ploppjudet i *Bubbles* är det här en underbar skiva. Faktum är att den till och med slår Ellen Alliens egen *Thrills* från förra året på fingrarna – och det hårt. Då var ändå *Thrills* en av förra årets bästa skivor i min bok.

Absolut höjdpunkt är trippiga *Jet* som sammanfattar skivans blandning av techno och pop, lekfulla ljud och knorrigt hoppande basgångar på ett perfekt sätt. En låt att höra på repeat. Alltid.

Mats Almegård

ANTENNAS

Sins
NOVOTON/BONNIERAMIGO

Inledningsvis låter Antennas väldigt mycket som Jenny Wilson. Men den stora skillnaden är att Antennas är tre herrar. Bandets sångare Christian Björkman har en ljus, nästan feminin, röst som passar märkligt bra till den lätt psykodeliska syntupplandade popmusiken.

Det är inte bara femte spåret *C'mon* som doftar franskt. Hela skivan är lite lätt syndig, men kanske inte lika tydligt som titeln antyder utan snarare som en fransk negligé. Man anar innehåll genom det transparenta skyddet, blir infantilt nyfiken, men varken kan eller vågar greppa det. Men, riktigt bra är det i alla fall. Om än ganska ojämnt. Ibland raka rockiga bekännelser, emellanåt halvfrälst tungomåls-tal, och då och då glatt och lättskramlande indie. Vilken del som är bäst är svårt att

avgöra, snarare är det helheten och de tvåra kasten som gör *Sins* till en oheligt bra platta.
Gabriella Fäldt

DAVID THOMAS BROUGHTON
The Complete Guide to Insufficiency
PLUG RESEARCH/BORDER

David Thomas Broughton sjunger med ljus stämma och en hel del vibrato. Lite som Anthony and the Johnsons, fast inte så överdrivet. Till det loopad akustisk gitarr, och inte så mycket mer. Det blir förvånansvärt engagerande, nästan hypnotiskt hur ljuden går i cykler, med nya ljud som kommer in och adderar till mixen. Lite som när Brian Eno gjorde musik med tape delay. Han sjunger kanon med sig själv. En överklig känsla infinner sig, och DTB:s skumma texter bara ökar intensiteten. "I wouldn't take her to an execution/because I love her so/I wouldn't take her to a live sex show." Eller hans sång från andra sidan graven: "My body rots while she is weeping".

Det är en paradoxal samling element. Vad som till en början verkade vara ännu en singer/songwriter-skiva växer och muterar till något annorlunda, och överraskande beroendeframkallande.

Henrik Strömberg

BUZZCOCKS

Flat-Pack Philosophy
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Vissa band bara fortsätter och fortsätter. Manchesters Buzzcocks som gav ut sitt första album 1978 släpper nytt album. Sitt sjunde. Då den engelska punkscenen tog sina första stappande steg i slutet av 70-talet var Buzzcocks tillsammans med Undertones, Stiff Little Fingers och The Jam banbrytande. På ett sätt har tiden stått relativt still. Buzzcocks levererar ett album med bitande texter klädd i hyfsat sliten punkrockkostym. Stundtals helt jävla lysande. Ett riktigt värfynd faktiskt.

Per Lundberg GB

CALEXICO

Garden Ruin
CITY SLANG/BONNIERAMIGO

Innanmätet är sydlandskt och eldigt, paketeringen sofistikerad och fager. Ljumma vindar, kastanjetter, spanska gitarrer, svepande kjolar. I huvudsak indierock, country och jazz, men emellanåt dansar Calexico ut i samba och tango, som i *Smash* och *Nom de Plume*. Lugnt och melankoliskt men ändå inte särskilt sorgset.

Det här är musik som förför. En direkt förälskelse med lätt rodnad på kinden, men ingen större genans.

Inte ofta, men det händer att man även som kritisk och lätt bitter, lägger en skiva i spelaren och känner absolut att det känns rätt. Behöver inte lyssna på mer än ett par låtar innan man vet att fortsättningen kommer vara tilltalande, att det är en skiva som kommer stoltsera långt fram i skivstället och tas fram senast på nästa förfest. *Garden Ruin* är en sådan skiva. Det krävs ingen ansträngning för att tycka om den. Man behöver inte skaffa sig alternativa hörlurar, konstiga skor eller dricka mängder av vin. Det räcker med att sjunka ner i soffan, dra upp volymen, blunda (om man är tillräckligt pretentiös) och njuta av tillgänglig, varierande och riktigt bra musik.
Gabriella Fäldt

CALLE REAL
Calle Real con Fuerza
STONE/EMI

Uppväxten i Sverige har tiomannabandet Calle Real gemensamt, dessutom kärleken till latinamerikansk kultur, svettigt afro-kubansk timba och modern popmusik. Timba är en livskraftig och pumpande form av salsa som Calle Real utvecklar på ett inspirerande sätt

vare sig tempot dras upp till frenetiska höjder eller man lutar sig tillbaka och blir mer tankfulla. Ett flyhänt piano flyter ofta igenom de smittande rytmerna proppfulla av skönt blås, körsång och riviga slagverk, och det gör inget om man inte är slängd i spanska – njutningen är stor ändå. Dogge har uppträtt med Calle Real på Kuba och *Calle Real con Fuerza* är också inspelad i The Latin Kings Redline-studio där det måste gungat och skakat rejält.

Gary Landström

CATFISH HAVEN

Please Come Back
SECRETLY CANADIAN/BORDER

Brustna hjärtan, flicksoul och en dröm om något mer än bra indiegospel och husvagnsparkeringar – den amerikanska trion Catfish Haven bevisar med all önskvärd tydlighet att man inte måste heta Springsteen för att spela balladrock för obotliga romantiker. Att det faktiskt – även om Greg Dullis plattor efter The Afghan Whigs envist pekar på motsatsen – går att både göra bra indiegospel och vara den svenska rockrecensentens våta dröm. Att rockmagi egentligen inte behöver vara mycket mer än tre väl valda ackord, en pumpande rytm, hjärtskärande rossliga melodier och lättitlar som *You Can Have Me* och *Crying Shame*. Mini-albumet *Please Come Back* lovar storverk och lär gå varm i skivspelaren i spänd förväntan på vårens fullängdsdebut.

Dan Andersson

COCTEAU TWINS

Lullabies to Violane vol 1
4AD/PLAYGROUND

Mitt förhållande till Cocteau Twins är, som till mycket annat, ganska klivet. Å ena sidan kan jag tycka deras språklösa valiumstinna choruspop är bedärande vacker och kanske det finaste som kom till under 1980-talet. Men visst är de också för jävligt sömngigt tråkiga? Light-depp på absolut smörigaste nivå och är det inte bra enfaldigt med låtsasspråk?

Jag fann dem som femtonårig liggandes i kölvattnet på Slow Dive, Pale Saints och Lush som jag utan att skämmas fortfarande kan tycka är ganska fint, från dem kunde jag hitta till All About Eve, Dead Can Dance och tryggt lägga sina giriga händer i, inte bara fina omslag utan också ackordbasar och en massa chorus. Vackert. Att nu sätta mig in i denna dubbel-CD med samlade EP:s från 1982-90

NICK CAVE & WARREN ELLIS

The Proposition
MUTE/EMI

Det är inte första gången John Hillcoat och Nick Cave samarbetar. Till filmen... *Ghosts of the Civil Dead* resulterade det i en klausur-fobisk fängelsefilm med en överspelande Nick Cave i en av rollerna. Soundtracket stod givetvis herr Cave själv för och han gjorde även musiken till *To Have and to Hold* från 1996. Den här gången har Cave blivit engagerad både som soundtrackkompositör och som manusförfattare. Huruvida den stenhårda westernfilmen i australisk miljö är bra eller dålig kan jag inte säga, jag har inte sett den än. Men ska man utgå från soundtracket finns det nog gott om blod, lidande och torr ökensand. Cave har själv sagt att filmen och musiken är hårt länkade till varandra.

Warren Ellis är till vardags medlem i Bad Seeds och The Dirty Three. Det är i

känns både lite gubbigt och lite gött. Gubbigt så till vida att jag fortfarande kan tycka det är så mysigt med ljudidealet, den taskiga trummaskinen och susande gitarrerna och förstas EP-formatet som sådant, det var en period när det faktiskt var viktigt att diskutera EP:s, alltså jag känner mig rusligt gammal. Det fanns en tid då 1989 kändes som ganska nysst. Gött för att det bitvis fortfarande låter lite fint, ibland.

PS. De som har boxen *Lullabies to Violane* har väl inget nytt att hämta. DS.

Fredrik Eriksson

THE CONCRETES

The Concretes in Colour
PLAYGROUND

The Concretes fortsätter att göra kontrollerad storstadspop med små gester och lika fina detaljer som en noga broderad duk. Men på nya skivan uppfattar jag till viss besvikelse att den fordom så charmiga naiviteten till stor del är borta. Victoria Bergsmans röst låter inte längre lika flickaktig och barnsliga epos som *Tjyven (The Thief)* känns avlägsna. Resultatet är mognare och dessvärre lite mer vardagligt.

Jag har lyssnat på den här skivan om och om igen och den är fantastisk att ha på i bakgrunden när man har fest eller sitter och skriver. Men när jag stänger av skivan är det bara tre av spåren vars melodier jag kommer ihåg och det är *On the Radio*, *Your Call* och *Song for the Songs* – med andra ord de enda sångerna på skivan som sticker ut. Resten av låtarna är välbroderade och svalt, men utan någon riktig udd som får mig att känna något.

En gång i tiden sa The Concretes något om mig och mitt liv, men det gör de inte längre. Från att ha skapat musik lika hjärteknipande uppriktigt som en tonårings dagbok känns det numera pretentiöst och en aning grubbrockigt. Eller är det bara jag som har förändrats?

Moa Eriksson

GRAHAM COXON

Love Travels at Illegal Speeds
EMI

Förutom en innovativ gitarrteknik, ett av Blurs främsta kännetecken, framstår inte Graham Coxon som någon musikalisk bidragsgivare av genikaraktär. På denna hans sjätte soloplatta ryms det nämligen inte mindre än tretton spår totalt meningslös rock med punktensener. I *I Can't Look at Your Skin* stjal han till och med från självaste *God Save the Queen*. Sällning och mätta verkar inte vara del av Graham

mycket hans skiva känns det som. Hans violinspel ligger i förgrunden i många av de långsamma musikskisserna. För det är skisser det handlar om – vackert ödesmättade skisser med en långsamhet i sig som sitter som en smäck till en film. På egen hand är det meditativt och snyggt. Men det är ingen skiva som helt står på egna ben. Precis som ett soundtrack är tänkt att understryka en film alltså.

Mats Almegård